

опити за легендарна народна поезия, която никакъ не е стѣсняла себѣ си съ черковни указания; най-послѣ, книги „вжлшебни“, „гадателни“, суевѣрни и др. т. Една замѣчателна малка масса отъ лжжовни книги, които сж имале древне-восточно происхождение, както са види, е била распространена по сичкиятъ християнски востокъ и западъ. Значително количество отъ тие книги са е появило и малко въ по-късната християнска епоха и распространило са е между народите, ако черковата и да ги е запрѣщала. Византийската литература е била особено богата съ лжжовни книги, и извъ нея,—при близкото сжсѣдство и при постоянните свжрзки, — тие книги сж преминавале твжрде удобно въ Бжлгария. При тие основни, византийски мждрости, въ бжлгарска-литература сж са притуриле, както ще да видиме по-доле, и много свои национални предания, които сж имале такива сжщо лжжовни свойства.

Малко извѣстните до послѣднѣйото време славянски памѣтници извъ „лжжовната литература“, преведените и оригиналните, днесъ раскриватъ предъ насъ цѣла областъ отъ народната религиозна поезия на православното славянство отъ старите времена. Тие славянски „лжжовни книги“ сж извѣстни намъ сега повече извъ старите руски рукописи, които вжобще сж уцѣлѣле много по-вече, нежели въ бжлгарските и въ сжрбските, и които чѣсто ни изсказватъ положително своятъ южно-славянски источникъ. Южно славянското происхождение на нашите редакции не подлѣжи вече на никакво сжмнѣние и, разбира са, ще да са опредѣли още по-ясно, когато най-послѣ бждатъ сжбрани и обяснени уцѣлѣвшите бжлгарски и сжрбски